

TAX/MEIO KOTIMONIAOTPOY

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 – Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 62ο – ΤΕΥΧΟΣ 652 ●
● ΙΟΥΛΙΟΣ 2019 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Πλάνη ἢ ἀπάτη

Ψευτοθαύματα

Δυνατός είναι ὁ Διάβολος καί τά ὄργανά του. Πειράζει ἄλλοτε σαγηνευτικά, ἄλλοτε πειστικά ὅλους τούς ἀνθρώπους. Οἱ χριστιανοί γνωρίζουν τή δύναμι καί ἐξουσία του. Ἄλλ' ὠρισμένοι, ἐπηρεασμένοι καί ἀπό ὅσα συνεσκιασμένα λέει ὁ Παῦλος στή Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς καί ἀπό ὅσα στήν Ἀποκάλυψι μυστηριωδῶς ἀναφέρονται, δέν ἀρκοῦνται στήν παρουσία τοῦ Σατανᾶ καί στίς ἐνέργειες τοῦ Σατανισμοῦ. Ἐπιμένουν:

— Δέν ὑπάρχει καί ὁ ἀντίχριστος;

Ἔ, λοιπόν, καί ὁ ἀντίχριστος ὑπάρχει καί οἱ ἀντίχριστοι ὑπάρχουν καί ὑπῆρχαν καί τά ἁμαρτωλά μας πάθη ὑπάρχουν. Κάποτε ὁ ἀντίχριστος εἶναι μέσα μας κι ἐμεῖς ψάχνουμε νά τόν... βροῦμε ἔξω, νά κυκλοφορῆ καί νά προστάξῃ!

Κυριευμένος κάποιος «χριστιανός» ἀπό τό πάθος τῆς φιλαργυρίας, μάζεψε συνεχῶς γιά τόν ἑαυτό του καί δέν ἔδινε ποτέ γιά φιλανθρωπία καί ἐλεημοσύνη. Κι ἐνῶ ὁ ἀντίχριστος τοῦ πλουτισμοῦ, ἢ μᾶλλον τοῦ νεοπλουτισμοῦ, εἶχε θρονιαστή κυριολεκτικά μέσα του, αὐτός ἐρευνοῦσε συνεχῶς τό θέμα τοῦ... ἀντιχρίστου:

— Ἦρθε ὁ ἀντίχριστος; Γεννήθηκε ὁ ἀντίχριστος; Καί τί θά γίνῃ ἂν ἔρθῃ ὁ ἀντίχριστος; Ποῦ θά κρυφτοῦμε; Τί ἀγορές πρέπει ἀπό τώρα νά κάνουμε γιά νά μὴ δοκιμάσουμε τότε τά τρόφιμα, πού θᾶχουν τό χάραγμά του;...

Καί φυσικά γιά τόν «χριστιανό» ἐκείνον ὁ ἀντίχριστος ὄντως δυναμικά καί καθοριστικά εἶχε ἔρθῃ. Μέσα του ἦταν θρονιασμένος!

● Γιά ἀπύθμενη πονηρία χαρακτηρίζεται πάντοτε ὁ Διάβολος. Γιά ὀκνηρία ποτέ. Φορέας τῆς ἐνεργείας τοῦ Σατανᾶ καί τῆς ἐκτακτῆς παρουσίας του ὑπῆρξε καί ὁ Ἰούδας.

● Ὁ ἀντίχριστος τῆς φιλαργυρίας ἦταν πάντοτε μέσα του. «Κλέπτης ἦν καί τό γλωσσόκομον ἐβάσταζεν» (Ίωάν. ιβ' 6). Δαιμόνια ἄλλων ἀνθρώπων, μέ τό χάρι-

σμα πού είχε από τον Χριστό, έβγαζε (Λουκ. ι' 17). Τό δικό του τό δαιμόνιο δέν τ'όβγαζε· δέν ήθελε νά τ' άποχωριστή! Αυτό τό δαιμόνιο δέν έβγαينه από άλλον, έστω και άγιο. Άπαιτούσε άγώνα. Καί ό Ίούδας δέν ήταν διατεθειμένος ν' άφήση άπ' τήν άγκαλιά του τήν έρωμένη του, τή φιλοχρηματία.

• Άλλ' ένώ είχε μέσα του τό δαιμόνιο τής φιλαργυρίας, σέ κάποια στιγμή συνέβη έκτακτη μέσα του εισβολή του Σατανά και πλήρης κατάληψις της ψυχής του. Λέει ό ευαγγελιστής: «Εισήλθε δέ ό Σατανάς εις Ίούδαν τόν επικαλούμενον Ίσκαριώτην» (Λουκ. κβ' 3).

• Προλέγει ό άπόστολος Παύλος τήν έμφάνισι σατανικής ένεργείας, και μάλιστα μέ τό πιό ύπουλο και άποδοτικό έργαλειό, πού λέγεται «θαύμα». Προλέγει, ότι τά καταπληκτικά σημεία και τά τέρατα, πού θά γίνωνται, θά είναι άγυρτίες και άπατεωνιές. Τά προλέγει, για νά προετοιμάση τούς χριστιανούς.

Όφείλουν νά διακρίνουν τό άληθινό από τό ψεύτικο θαύμα, τήν άγιοπνευματική ένεργεια από τήν ένεργεια τής πλάνης. Ό Σατανάς έξάλλου μετασχηματίζεται (Β' Κορ. ιδ' 4).

• Ψεύτικα θαύματα! Δέν είναι μόνο όσα «φακιρίστικα» ενεργεί ό Διάβολος μέ όργανά του. Ψεύτικα θαύματα είναι και όσα «γεγονότα» ή ύποτιθέμενα σημεία διαφημίζονται ως θαύματα, χωρίς τήν άπαιτούμενη σοβαρότητα και έρευνα.

• Όπως όμως είναι άπιστία και άσέβεια ν' άμφισβητήσ τήν μεγάλο και μυριαπόδεικτο θαύμα, όπως π.χ. τήν άνάστασι, έτσι και πολύ περισσότερο είναι άσέβεια και άπιστία τό νά έπιζητήσ ένα μικρό θαύμα για νά πιστεύσ, ή νά «χάσκησ» μπροστά σέ τεχνητά «θαύματα», πού άγύρτες και άπατεώνες κατασκευάζουν, προκειμένου ν' άποκτήσουν όπαδούς, χρήματα και φήμη!

Δέν θέλουν νά σωθοϋν

Άλλο τό πρόβλημα «πόθεν τό κακόν;», πού δέν λύνεται μέ τή λογική. Καί

άλλο τό θέμα, «Γιατί σήμερα, μετά Χριστόν, νά ύπάρχη τόσος πειρασμός για τό κακό και τήν άπώλεια;».

• Μέ τό πρώτο δέν άσχολεϊται ή πατερική θεολογία.

• Μέ τό δεύτερο άσχολεϊται ή όρθόδοξη πνευματικότητα.

Ό Σατανισμός και οι ένεργειές του δέν έρχονται για τά πιστά μέλη του Χριστού και τής Έκκλησίας, γι' αυτούς πού παρ' όλα τά λάθη τους, ποθούν και έπιδιώκουν τή σωτηρία τους. Έρχεται για τούς «άπολλυμένους», γι' αυτούς πού άποφασιστικά βαδίζουν προς τήν άπώλεια, προς τό γκρεμό και τόν όλεθρο. «Έν πάση άπάτη τής άδικίας έν τοις άπολλυμένοις» (Β' Θεσ. β' 10). Δηλαδή: «Ό Σατανάς ενεργεί μέ σατανική άπάτη, έξαπατώντας εκείνους, πού βαδίζουν προς τήν άπώλεια».

• Άπό τόν άγώνα και τήν αντίστασί του χριστιανού έναντι του Σατανά και των άντιχρίστων δυνάμεων, όπωςσδήποτε βγαίνει κερδισμένος ό ζωντανός χριστιανός. Κάποτε διατυπώνεται τό έρώτημα:

—Γιατί επιτρέπει ό Θεός τήν παρουσία άνόμων και κακοποιών και άντιχρίστων, άφοϋ μπορεί άυτοστιγμεί νά τούς συντρίψη;

Τό έρώτημα αυτό είναι αντίστοιχο μέ τό άλλο έρώτημα:

—Γιατί άκόμα ό Ίησοϋς Χριστός άνέχεται τόν κακοποιό Διάβολο; Γιατί επιτρέπει τή φθοροποιό του δράσι, άφοϋ ήρθε στόν κόσμο για νά καταργήσ «τόν τό κράτος έχοντα του θανάτου» (Έβρ. β' 14), δηλαδή, τό Διάβολο;

• Κράτος θανάτου δέν έχει πλέον ό Διάβολος. Δέν ύπάρχει καν κράτος θανάτου. «Ουκέτι, θάνατε, κυριεύεις, ό γάρ των όλων Δεσπότης τό κράτος σου κατέλυσε» (άπό τούς άϊνους του δ' ήχου). Καί ό Διάβολος δέν ύπάρχει πλέον ως μονοκράτορας, ως άσύδοτος δολιοφθορέας και ως άήττητος.

Υπάρχει ως πειράζων, για ν' άναδεικνύωνται οι νικητές. Κανένας άθλητής δέν θά ήθελε νά στεφανωθή χωρίς άγώνα και χωρίς αντίπαλο. Θά ήταν γε-

λοῖο, νά τιμηθῆ μαχητής, πού θριάμβευσε στὸν πόλεμο τῶν... σκιῶν! Δέν σκιαμαχεῖ ὁ χριστιανός. Ἀγωνίζεται κατὰ ὑπαρκτῶν, ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. Καὶ θριαμβεύει «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Β' Κορ. β' 14).

- Ὅσοι δέν θέλησαν καὶ δέν θέλουν ν' ἀκολουθοῦν τὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ πεισματικά σπεύδουν ὀλοταχῶς πρὸς τὴν ἀπώλεια, καθίστανται ἀναπολόγητοι. Πῶς νά φρενάρη ὁ Χριστός τὸν κατήφορο τοῦ ἀνθρώπου, πού μόνος του καὶ μέ... λαχτάρα(!) ἐπιλέγει τὴν κόλασι; Κάτι τέτοιο δέν θά ἦταν ἐξαναγκασμός; Δέν θά χαρακτηριζόταν ὡς ἀνελεύθερη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι Θεός τῆς ἐλευθερίας;

- Οἱ ἀσεβεῖς παριστάνουν, κατὰ σχῆμα ὀξύμωρο, τοὺς «ἀπελευθερωμένους», τοὺς ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν «ταμπού», πού δέν πιστεύουν σέ σημεῖα καὶ θαύματα (εἶναι καὶ ἡ ἀπιστία τους αὐτὴ ἓνα θαῦμα!). Αὐτοί, πού εἰρωνεύονται τὰ θαύματα τῆς ἀγάπης τοῦ μεγάλου Θεοῦ, οἱ ἴδιοι ἀβίαστα παραδίνονται σέ ἀπατεῶνες τοῦ πνεύματος, σέ θαυματοποιούς, σέ ἐκμεταλλευτές τῆς ἐπιστήμης, σέ παραμύθια τῆς φαντασίας. Σωστά λέχθηκε: «Ὅποιος δέν πιστεύει στὴν ἀλήθεια, πιστεύει σέ χίλια παραμύθια».

- Χαμένοι ὅσοι θέλουν νά εἶναι χαμένοι.

- Χαμένοι καὶ ἀπατημένοι.

- Χαμένοι καὶ ἀποστομωμένοι.

- Χαμένοι, ἐνῶ μύριες εὐκαιρίες τοὺς δίνονται.

Μέ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν Ἀλήθεια

Μέ τί σώζονται οἱ ἄνθρωποι; Μέ τὴν Ἀγάπη καὶ τὴν Ἀλήθεια. Ἡ Ἀλήθεια, ὁ Χριστός, ἦρθε ὡς Ἀγάπη, ὡς σαρκωμένη καὶ σταυρωμένη Ἀγάπη.

Καὶ ἡ Ἀγάπη, ὁ Χριστός, ἦρθε γιὰ τὴν Ἀλήθεια. Ἀποκάλυψε τὴν σώζουσα Ἀλήθεια.

Ὅποιος δέν πιστεύει στὴν Ἀλήθεια, δέν ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, τὴν

Αὐτοαλήθεια. Αὐτός δέν μπορεῖ νά γευτῆ τὴν Ἀγάπη Του. Καρπὸς τῆς Ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Ἀγάπη. Καὶ καρπὸς τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ Ἀλήθεια. «*Εὐρομεν τὴν Ἀλήθειαν*», τὸν ἀληθινὸ Θεό, τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, τὴν ἀληθινὴ ζωὴ, τὴν ἀληθινὴ χαρὰ.

Ὅποιος κλείνει τὰ μάτια του στό φῶς κι ἀρνεῖται πεισματικά τὸ φῶς, αὐτός προτιμᾷ τὸ σκοτάδι. Ὅποιος ἀρνεῖται τὸ Φῶς, τὸ Χριστό, τὴν Ἀλήθεια, αὐτός παραδίνεται μόνος του στό ψέμα. Καὶ καταδικάζεται μιὰ ζωὴ νά ψάχνεται μέσ' στὴ σύγχυσι τοῦ μυαλοῦ του γιὰ νά βρῆ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ζωῆς. Τελικὰ πελαγώνει.

Καὶ τὸ χειρότερο, ἀποκόπτεται τελείως ἀπὸ τὸν Θεό τῆς ἀγάπης, ἀπὸ τὸν Χριστό, πού εἶναι ἡ Ἀγάπη τῆς Ἀλήθειας. Καὶ ὅταν σύ πεισματικά παίρνης τὸ χέρι σου ἀπ' τὸ Χριστό, τί θέλεις Ἐκεῖνος νά κάνη; Μέ τὴ βία νά σέ χειραγωγῆ;

- Ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς παραδίνεται κανεὶς σέ πνεύματα πλάνης. «Παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεός εἰς ἀδόκιμον νοῦν τοῦ ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα» (Ρωμ. α' 28). Τοὺς παρέδωσε, γιατί δέν τοὺς ἀγάπησε; Ἀσφαλῶς ὄχι γι' αὐτό. Δέν μπορεῖ ὁ Θεός νά μὴν ἀγαπᾷ.

Παραδομένοι στὴν πλάνη

Δέν θέλουν τὸν Θεό καὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ κοντὰ Του.

- Ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς «πέμπει ὁ Θεός αὐτοῖς ἐνέργειαν πλάνης εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει» (Β' Θεσ. β' 11). Δέν στέλνει ὁ Θεός τοὺς ἀνθρώπους στό Διάβολο. Θέλουν μόνοι τους νά παραμένουν στὴν πλάνη, νά θαμπώνονται ἀπ' τίς ἐνέργειες τοῦ κακοῦ, νά γίνονται πιστοὶ τῆς θρησκείας τοῦ ψεύδους. Θρησκεία εἶναι καὶ τὸ ψεῦδος καὶ ἡ διαφθορά. Ὅσοι πιστοί, δέν φοβοῦνται τὴ δύναμι τοῦ ἐχθροῦ. Ἔχουν σύμμαχο τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Ἀγάπη, τὴ Χάρι καὶ τὴν Εὐλογία, τὸν Χριστό δηλαδή.

• Όποιος δέν είναι ενεργούμενο του Σατανᾶ, γιατί νά τρομοκρατῆται μέ τή σκέψι, ὅτι ἦρθε ἢ θά ἔρθη κάποιος «υἱός τῆς ἀπωλείας»; Ὁ Χριστός οὔτε πεθαίνει, οὔτε... συνταξιοδοτεῖται! Εἶναι πάντοτε μαζί μας, «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. κη' 20).

Ἄπλῶς σέ μερικές περιπτώσεις ἔχουμε ἐντονώτερο τόν πειρασμό, ἀλλά καί τόν ἐπιηρεασμό. Καί τότε γιά τούς πιστούς ἀπαιτεῖται μεγαλύτερη ἐγρήγορσις, κατά τό παράγγελμα «Γρηγορεῖτε» (Μάρκ. ιγ' 35-37), καί ἐντονώτερη προσευχή.

• Ὅσο τό κακό φουντώνει, τόσο κι ἡ παρεμβαστική δύναμις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐντονώτερη.

• Ὅσο ἡ φωτιά τοῦ κακοῦ δυναμώνει, τόσο ἡ δροσοβόλος χάρις ἐπισκιάζει τούς πιστούς (Ρωμ. ε' 20).

• Ὅσο ὁ πειρασμός θεριεύει, τόσο καί ἡ ἔκβασις ἀπό τόν πειρασμό γίνεται αἰσθητότερη (Α' Κορ. ι' 13). Ὅσο ἀνοίγουν πιό ἐπικίνδυνα τά στόματα τῆς κολάσεως, τόσο πιό κοντά μας εἶναι ἡ ἀγκαλιά τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ.

Ἄρέσει τό κακό!

Ἄρκει νά μή ταυτιστοῦμε μ' ἐκείνους, πού ἀντιτάσσονται μέ πείσμα στήν Ἀλήθεια· μ' ἐκείνους, πού γιά εὐχαρίστησί τους ἔχουν τήν ἁμαρτία καί τήν ἀτιμία. Κι ἐδῶ εἶναι ἡ μεγάλη διαφορά.

Καί οἱ δύο ἦσαν ἁμαρτωλοί, ἄδικοι πλούσιοι. Κι ὁμως ὁ ἕνας σώθηκε, ὁ ἄλλος κολάστηκε.

• Ὁ ἕνας, ὁ Ζακχαῖος, ἀναζήτησε τόν Χριστό κι ἀπαρνήθηκε τόν πλοῦτο. Ἀπό τή στιγμή, πού γνώρισε καί συνάντησε τόν Χριστό, δέν τόν γέμιζε πλέον ὁ πλοῦτος. Τόν ἐνωχλοῦσε! Κι ἔσπευσε ἀμέσως ν' ἀπαλλαγῆ ἀπό τό βρώμικο βάρος του. Ὅλα τά ἔδωσε ἐκεῖ πού τά χρωστοῦσε: στή δικαιοσύνη καί στήν ἐλεημοσύνη. Καί πήρε τή βεβαίωσι τῆς σωτηρίας ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριο: «Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο» (Λουκ. ιθ' 9).

• Ὁ ἄλλος, ὁ ἄφρων πλούσιος, παρέμεινε παγιδευμένος στόν πλοῦτο καί στήν πλεονεξία. Ἡ ἁμαρτία γι' αὐτόν δέν ἦταν κάτι τό πειρασμικό. Ἦταν ἡ χαρά του, ἡ εὐχαρίστησις του. Ἦταν «εὐφραίνόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς» (Λουκ. ιστ' 9).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μιλάει γι' αὐτούς πού πίστεψαν στό ψέμα. «Εὐδοκοῦν ἐν τῇ ἀδικίᾳ» (Β' Κορ. β' 12).

• Εὐδοκία! Ἀπ' τίς ὠραιότερες λέξεις. Σημαίνει τήν ἀγάπη, τήν εὐαρέσκεια, τήν πολλή εὐχαρίστησι. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ εὐδοκία τοῦ Πατέρα. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου εἶναι ἡ εὐδοκία «ἐν ἀνθρώποις». Ἡ εὐδοκία, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι τό «πείσμα» τοῦ Θεοῦ νά μᾶς σώσῃ!

• Ὅταν ὁμως ἡ οὐράνια λέξι «εὐδοκία» ἀναφέρεται σέ βρώμικα πράγματα τῆς γῆς, στήν ὕλη καί στή λάσπη, τότε ἔχουμε διαστρέβλωσι νοήματος.

Οἱ ἅγιοι εὐδοκοῦν, ἀρέσκονται ν' ἀσχολοῦνται μέ τόν Θεό καί τά ἀγαθά Του. «Ἐμοί τῷ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθόν ἐστί, τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου» (ἀπ' τήν ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως).

Οἱ κοσμικοί εὐδοκοῦν «ἐν τῇ ἀδικίᾳ». Ἡ ἁμαρτία καλεῖται ἀδικία. Καί εἶναι. Ὅταν στό βρέφος, ἀντί νά τοῦ δώσης γάλα, τοῦ δίνης λάσπη, τό ἀδικεῖς· τό σκοτώνεις. Ὅταν στόν ἄρρωστο τοῦ προσφέρης φαρμάκι, ἀντί νά τοῦ δώσης τό φάρμακο, τόν ἀδικεῖς· τόν σκοτώνεις. Κι ὅταν στήν ψυχή σου, ἀντί νά τῆς δώσης τόν Χριστό, τῆς δίνης τήν διαφθορά, τήν ἀδικεῖς· τήν σκοτώνεις.

• Τό θέμα δέν εἶναι τί εὐδοκεῖς «ἐν ἀδικίᾳ», τί ἁμαρτωλό καί γήινο σοῦ ἀρέσει. Τό θέμα εἶναι τί ἀρέσει στό Θεό. Σ' Αὐτόν ἀνήκουμε. Αὐτός μᾶς ἔπλασε. Αὐτός μᾶς ἀγόρασε (Α' Κορ. στ' 20).

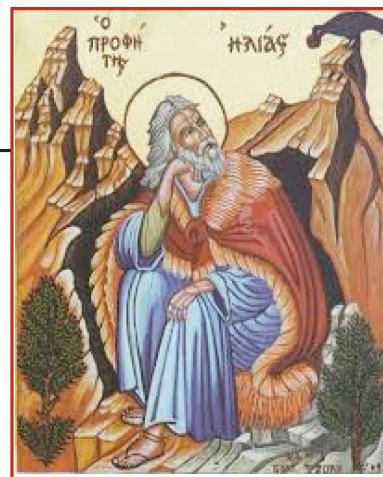
Ὁλος ὁ ἀγώνας τῆς πνευματικῆς ζωῆς συνοψίζεται σέ μια μικρή φράσι:

—Χριστέ, δέν θά κάνω ὅ,τι ἀρέσει σέ μένα, ἀλλ' ὅ,τι σέ Σένα ἀρέσει!

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Προφήτου Ἡλίου - 20 Ἰουλίου

Μέ τό Θεό καί μέ τούς ἀνθρώπους

Πυρφόρος προφήτης

Ἦ οἰός πέθανε χωρίς νά γεννηθῆ; Ποιός γεννήθηκε χωρίς νά πεθάνη; Τό αἶνιγμα αὐτό ἔθεσε κάποτε ὁ ὄσιος Παχώμιος σ' ἓνα ὑποτακτικό του. Κι ἐκεῖνος βρῆκε ἀμέσως τήν ἀπάντησι: Ἐκεῖνος πού πέθανε χωρίς νά γεννηθῆ εἶναι ὁ Ἄδάμ. Ἐκεῖνος πού γεννήθηκε χωρίς μά πεθάνη εἶναι ὁ Ἡλίας ὁ προφήτης. Ὁ Ἄδάμ δέν γεννήθηκε ἀπό ἄλλους ἀνθρώπους. Πλάστηκε ἀπό τά χέρια τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ. Καί πλάστηκε ἀθάνατος. Καί ὅμως, ἡ ἁμαρτία προκάλεσε τό θάνατο καί ὁ Ἄδάμ κατέστη θνητός. Ὁ Ἡλίας γεννήθηκε ἀπό ἀνθρώπους. Γεννήθηκε μέ τό σπέρμα τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου μέσα του, διότι ὅλοι οἱ ἀνθρωποι γεννιῶνται γιά νά πεθάνουν. Καί ὅμως ἡ ἀγιότητά του τόν κατέστησε ἀθάνατο. Δέν πέθανε ὁ Ἡλίας.

- Πῶς νά μιλήσουμε γιά τόν Ἡλία; Εἶναι δυνατόν σβησμένα κάρβουνα νά μεταδώσουν φλόγα; Ἄλλο τόσο εἶναι δυνατόν ἡ σβησμένη ἀπό ἔλλειψι Ἁγίου Πνεύματος καρδιά μας νά προβάλῃ τόν πυρφόρο προφήτη, τόν ζηλωτή Ἡλία.

- Ὁ Ἡλίας ἦταν ὄλος φωτιά. Ἄν κατέβασε ἀπό τόν οὐρανό φωτιά καί κατέκαυσε τό θυσιαστήριο πάνω στό Καρμήλιο ὄρος, εἶναι διότι μέσα του εἶχε φωτιά, ζῆλο πίστεως καί ἀγάπης στόν Θεό. Ἦταν, ὅπως πολύ ὁμορφα γράφτηκε, τό «πρωτοπαλλήκαρο» τοῦ Θεοῦ στήν Παλαιά Διαθήκη.

Ἄν στήν Καινή Διαθήκη τό πρωτο-

παλλήκαρο τοῦ Θεοῦ ἦταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἐκεῖνος πού ἀγωνίστηκε γιά τή γνησιότητα τῆς λατρείας τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, στήν Παλαιά, τό πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Θεοῦ ἦταν ὁ προφήτης Ἡλίας.

Ὁ Ἡλίας ἀγωνίστηκε γιά νά μείνη καθαρῆ, ἀποκλειστική, ἀτόφια ἡ πίστις στόν ἀληθινό Θεό. Ὅπως καί ὁ Παῦλος ἀγωνίστηκε γιά νά παραμείνη καθαρῆ, ἀποκλειστική, ἀτόφια ἡ πίστις στόν Ἰησοῦ Χριστό.

- Φωτιά πίστεως ἔκαιγε μέσα στά στήθη τοῦ Ἡλία. Ἡ φάιστειο ἀγάπης στόν Θεό ἡ καρδιά του. Σέ ἐποχή ἀποστασίας ἀπό τόν ἀληθινό Θεό, ὁ Ἡλίας εἶναι ὁ ἀντιστασιακός προφήτης. Ἀντιστέκεται σέ κάθε νόθευσι, σέ κάθε ἀνακάτεμα τῆς ἀλήθειας μέ τό ψέμα. Τήν ὥρα πού ὁ Διάβολος εἶχε θρονιασμένο στό βασιλικό θρόνο ἓνα ἀσεβῆ βασιλιά, τόν Ἀχαάβ, ὁ Θεός εἶχε θρονιασμένο στό θρόνο τῆς ἐρήμου τό δικό του βασιλιά, τόν Ἡλία.

Πολλές φορές αἰσθάνεται μόνωσι ὁ Ἡλίας. Αἰσθάνεται μέσα του φωτιά, ἀλλά γύρω του διαπιστώνει προδοσία. Καί λέει: «Ζηλῶν ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι, ὅτι ἐγκατέλιπόν σε οἱ υἱοί Ἰσραήλ· τά θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν καί τούς προφήτας σου ἀπέκτειναν ἐν ρομφαίᾳ, καί ὑπολέλειμμαι ἐγώ μονώτατος, καί ζητοῦσι τήν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν» (Γ' Βασ. ιθ' 10).

- Καί βέβαια δέν ἦταν μοναχός του ὁ Ἡλίας. Εἶχε ὁ Θεός τούς ἀνθρώπους Του καί τότε. Ἐπτά χιλιάδες ἄνδρες εἶχε, «γόνατα ἃ οὐκ ὠκλασαν γόνυ τῷ

Βάαλ» (Γ' Βασ. ιθ' 18). Ἄλλ' ὁ Ἡλίας ἀπό πλευρᾶς πίστεως καί δυνάμεως ἦταν μοναδικός. Ἦταν ἐπίγειος ἄγγελος καί οὐράνιος ἄνθρωπος. Ἦταν ὁ πρόδρομος τοῦ Προδρόμου. Ὄταν ὁ ἄγγελος ἀνήγειλε στό Ζαχαρία τή γέννησι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, εἶπε μεταξύ ἄλλων: «Καί αὐτός προσλεύσεται ἐνώπιον αὐτῶν ἐν πνεύματι καί δυνάμει Ἡλιοῦ» (Λουκ. α' 27).

Τιμήθηκε ἀπό τόν Θεό

Ἀγαποῦσε τόν Θεό ὁ Ἡλίας. Ἀλλά καί ὁ Θεός ἀγαποῦσε τόν Ἡλία. Καί τόν τίμησε. Τέσσερις ἀπό τίς τιμές, πού προσέφερε ὁ Θεός στόν Ἡλία, θά ἀναφέρουμε.

1. Στίς μέρες μας οἱ ἄνθρωποι συνδέονται μέ ἀπευθείας σύνδεσι, μέ τό τηλέφωνο. Ἀλλά τό καταπληκτικό εἶναι, ὅτι ὑπάρχει καί δορυφορική σύνδεσις, πού συνδέει δύο ἀνθρώπους ἀπό τό ἓνα ἄκρο τῆς γῆς στό ἄλλο.

• Ὁ Ἡλίας κατ' ἐξάίρεσιν εἶχε ὄχι δορυφορική, οὔτε διαστημική, ἀλλά οὐράνια σύνδεσι μέ τόν Θεό. Καί μεῖς ἔχουμε σύνδεσι μέ τόν Θεό, διά τῆς προσευχῆς. Μιλᾶμε κι ἐμεῖς στόν Θεό. Ἀλλ' ὁ Ἡλίας δέν εἶχε μόνο αὐτό. Εἶχε καί ἀνταπόκρισι, τήν ἀπευθείας ἀπάντησι τοῦ Θεοῦ! Ἔκανε διάλογο μέ τόν Θεό. Ἄκουγε ἀπευθείας τή φωνή τοῦ Θεοῦ. Πολλές φορές στόν βίο του διαβάζουμε τή φράσι: «Καί ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρός Ἡλιοῦ» (Γ' Βασ. ιζ' 2).

• Τήν πορεία του δρομολογεῖ ὁ Θεός: «Πορεύου κατ' ἀνατολᾶς καί κρύβηθι ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ... Πορεύου εἰς Σαρεπτά τῆς Σιδωνίας...» (Γ' Βασ. ιζ' 3.8). Πόσο μᾶς πικραίνουν τά λόγια τῶν ἀνθρώπων! Πόσο μᾶς γλυκαίνει ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ! Καί πόσο εὐτυχισμένος καί ἀσφαλής ὁ ἄνθρωπος, πού ἀφήνει τή ζωή του νά τήν τροχιοδρομῇ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ!

2. Τοῦ ἔδωσε τά κλειδιά τοῦ οὐρανοῦ, ὄχι τοῦ πνευματικοῦ, ἀλλά

τοῦ ὑλικοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ἀποστασία καί ἡ ἀσέβεια τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ ἦταν μεγάλη. Εἶχαν ξεχάσει τά τόσα θαύματα τοῦ Θεοῦ καί τίς τόσες εὐεργεσίες Του. Εἶχαν παραπικράνει τόν Θεό. Πολλές φορές εἶχαν ἐγκαταλείψει τόν ἀληθινό Θεό καί λάτρευαν τά εἰδωλα, τά Βααλίμ.

• Ὁ Θεός ἀνέχεται καί μακροθυμεῖ. Ἀλλά κάποτε τό ποτήρι τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ ξεχειλίζει. Καί ἔρχεται ἡ δίκαιη τιμωρία. Ὁ Θεός ἀποφασίζει νά τιμωρήσῃ τό λαό Του. Καί τό κλειδί τῆς τιμωρίας τό κρατάει στά χέρια του ὁ Ἡλίας. Καί κλειδί εἶναι ἡ προσευχή. Προσεύχεται καί κλείνει ὁ οὐρανός τούς καταρράκτες του. Τριάμισυ χρόνια λειψυδρία, ἀνομβρία, ξηρασία παντοῦ.

• Ὁ Ἀχαάβ, ὁ προκλητικός σέ ἀσέβεια βασιλιάς, τρέμει τώρα μπροστά στή φυσική θεομηνία. Ἡ διεφθαρμένη γυναίκα του, ἡ βασίλισσα Ἰεζάβελ, τό ἴδιο. Ἀλλ' ὁ προφήτης εἶναι ἀνένδοτος.

Κάποτε οἱ ἅγιοι, γίνονται αὐστηρότεροι καί ἀπό τόν Θεό!

• Ἔχει δύναμι ἡ προσευχή τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ. Τό τονίζει ὁ ἀδελφός Ἰάκωβος: «Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθής ἡμῖν, καί προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι, καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπί τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μῆνας ἕξ. Καί πάλιν προσηύξατο, καί ὁ οὐρανός ὑετόν ἔδωκε καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπὸν αὐτῆς» (Ἰακ. ε' 17-18).

3. Δέν ἄφησε ὁ Θεός νά πληρώσῃ ὁ Ἡλίας τόν κοινὸ φόρο. Καί ὁ φόρος αὐτός εἶναι ὁ θάνατος. Δύο ἄνθρωποι στήν Παλαιά Διαθήκη δέν πληρώσαν αὐτό τό φόρο: ὁ Ἐνώχ καί ὁ Ἡλίας.

Ὅπως τό διαστημόπλοιο ἐκτοξεύεται καί ἀνεβάζει τόν ἀστροναύτη στά ὕψη, ἔτσι τότε ἄρμα πύρινο, σάν διαστημόπλοιο τοῦ Θεοῦ παρέλαβε τόν Ἡλία καί τόν ἀνέβασε ψηλά. «Καί ἰδοὺ ἄρμα πυρός καί ἵπποι πυρός καί διέστειλεν ἀνά μέσον ἀμφοτέρων, καί ἀνελήφθη Ἡλιοῦ ἐν συσσεισμῷ εἰς τόν οὐρανόν» (Δ' Βασ. β' 11).

• Προδρομική ανάληψις πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ. Προδρομική καὶ τῆς δικῆς μας ἀναλήψεως. Ἡ ψυχὴ τοῦ πιστοῦ μέ τὴν ἀναχώρησί της ἀνεβαίνει πρὸς τὸν οὐρανό. Μόνο πού ὁ Ἡλίας βρίσκεται καὶ σωματικά στὸν οὐρανό. Γι' αὐτὸν ἰσχύει τὸ τοῦ Παύλου: «Πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα» (Α' Κορ. ιε' 51).

4. Ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸν Ἡλία... πρόσκλησι νά παραστῆ στό ὠραιότερο θέμα, πού εἶδε ποτέ ἡ γῆ. Ποιό τὸ θέμα, ἢ μᾶλλον τὸ ὑπερθέμα; Ἡ Μεταμόρφωσις, ὅπου ἀποκαλύφθηκε, ἔστω γιὰ λίγο, τὸ θεϊκό κάλλος τοῦ Θεοῦ Λόγου. Στὸ Θαβώρ δίπλα στὸν μεταμορφωθέντα Κύριο παραστάθηκαν οἱ δύο ἄνδρες τῆς Παλαιᾶς, ὁ μέγας ἡγέτης, ὁ Μωσῆς, καὶ ὁ μέγας προφήτης, ὁ Ἡλίας (Λουκ. θ' 30).

Ἐλέγχει καὶ βασιλιά καὶ λαό

Ἦταν ἀσυμβίβαστος ὁ Ἡλίας. Θαρραλέος κήρυκας. Μίλησε μέ θάρρος πρὸς τὸν ἀσεβῆ Ἀχαάβ. Τὸν ἠλεγξε κατὰ πρόσωπο. Ὅταν κάποτε τὸν συνάντησε ὁ Ἀχαάβ, ρώτησε τὸν Ἡλία: «Εἰ σύ αὐτός ὁ διαστρέφων τὸν Ἰσραήλ;». Καὶ ὁ Ἡλίας μέ θάρρος τοῦ ἀπάντησε: «Οὐ διαστρέφω τὸν Ἰσραήλ, ὅτι ἀλλ' ἢ σύ καὶ ὁ οἶκός τοῦ πατρός σου ἐν τῷ καταλιμπάνειν ὑμᾶς τὸν Κύριο καὶ Θεὸν ὑμῶν καὶ ἐπορεύθησθε ὀπίσω τῶν Βαβυλίων» (Γ' Βασ. ιη' 18). Σύ καὶ ὄλο σου τὸ σὸί ἐγκαταλείψατε τὸν Κύριο καὶ τρέχετε ξωπίσω στὰ εἶδωλα τοῦ Βάαλ...

• Δέν ἠλεγξε ὁ προφήτης μόνο τὸ βασιλιά. Ἦλεγξε καὶ τὸ λαό. Ἔβλεπε, ὅτι ὁ λαός ἐπαμφοτερίζεται. Καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας τὸν τρομακτικό λόγο: «Ἔως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις; Εἰ ἔστι Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ· εἰ δὲ ὁ Βάαλ, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ» (Γ' Βασ. ιη' 21).

• Γιὰ τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ ὑπάρχουν δύο διαζευκτικά: Ἦ, ἢ! Ἦ μέ τὸν Θεὸ ἢ μέ τὸν Διάβολο. Ἦ μέ τὸν Χρι-

στό, τὸν ἀληθινὸ Θεό, ἢ μέ τὰ σύγχρονα εἶδωλα. Ἦ μέ τὴν Ἐκκλησία ἢ μέ τὸν κόσμο. Μέχρι πότε θά κουτσαίνετε καὶ στὰ δύο πόδια;

• Καιρὸς νά καταλάβουμε, ὅτι δέν μπορούμε «δυσὶ κυρίοις δουλεύειν» (Ματθ. στ' 24). Ὁ Κύριος, ὁ ἀληθινός καὶ εὐγενής Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, θέλει κατ' ἀποκλειστικότητα τὴν ἀγάπη μας. Δέν τὴν θέλει μισή. Τὴν θέλει ὀλόκληρη. Ἀρκετά προσπαθήσαμε νά συμβιβάσουμε τὰ ἀσυμβίβαστα. Ὁ λόγος τοῦ προφήτη ἀπευθύνεται ἐλεγχτικός καὶ σέ μᾶς: «Ἔως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις;» (Γ' Βασ. ιη' 21).

Ζεῖ καὶ ζῆ

Ὁ προφήτης Ἡλίας καὶ ζεῖ καὶ ζῆ. Δηλαδή, ἡ καρδιά του βράζει (αὐτὸ σημαίνει τὸ «ζεῖ») ἀπὸ ἀγνή πίστι καὶ ἀφοσίωσι στὸν Θεό. Ἀλλά καὶ ζῆ (μέ η). Δέν πέθανε. Ζῆ στοὺς αἰῶνες. Ζῆ στὸν οὐρανὸ καὶ ψυχικά καὶ σωματικά.

• Ἄς ἀκούσουμε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ δύο «ζῆ», πού γεμίζουν ἐλπίδα τοὺς πιστούς.

• Τὸ ἓνα τὸ λέει γιὰ τὸν Θεό: «Ζῆ Κύριος ὁ Θεός» (Γ' Βασ. ιζ' 1). Οἱ θεοὶ τῆς γῆς πεθαίνουν. Ὁ Θεός τοῦ Οὐρανοῦ ζῆ. Ἄν πιστεύουμε, ὅτι ὁ Θεός ζῆ, καμμιὰ ἀπογοήτευσι καὶ ἀπελπισία ἄς μὴ μᾶς κυριεύη.

• Τὸ ἄλλο «ζῆ» ὁ προφήτης τὸ λέει γιὰ τὸ νεκρὸ παιδί τῆς χήρας. «Βλέπε, ζῆ ὁ υἱός σου» (Γ' Βασ. ιζ' 23). Πολλές μητέρες, πολλοὶ γονεῖς, νομίζουν ὅτι τὰ παιδιά τους (νέοι ἢ νέες) ἔχουν πεθάνει πνευματικά. Ἄς μὴν ἀπελπίζονται. Ὁ Κύριος, πού ζῆ καὶ ζωοποιεῖ, εἶναι δυνατὸν νά ἐπαναλάβῃ τὸ θαῦμα τοῦ Ἡλίου, τὸ θαῦμα τῆς νεκραναστάσεως. Καὶ νά δοῦν κάποια μέρα οἱ γονεῖς τὰ παιδιά τους ζωντανά στὴν πίστι. Καὶ ν' ἀκούσουν τὴν εὐχάριστη εἶδησι: «Βλέπε, ζῆ ὁ υἱός σου».

Δ. Γ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Συμβουλές για τή συμμετοχή στή θ. Λειτουργία

(Ο εὐλαβής πρεσβύτερος π. Θεοφάνης Ραυτόπουλος, ἐφημέριος τοῦ ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Χαϊδαρίου, συνέταξε κατατοπιστικό φυλλάδιο γιά τή σωστή συμμετοχή στή θ. Λειτουργία. Ἀναδημοσιεύουμε περικοπές του).

Ο τρόπος συμμετοχῆς μας στή θεία Λειτουργία εἶναι καθοριστικός γιά τήν πνευματική μας ζωή. Καλό εἶναι, λοιπόν, νά μάθουμε καλύτερα ποιὰ εἶναι ἡ ὀρθόδοξη συμπεριφορά ἑνός πιστοῦ τήν ὥρα τῆς Λειτουργίας, κι ἔτσι νά ἀποφύγουμε κινήσεις πού δέν συμπεριλαμβάνονται στήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

- Τήν ὥρα τῆς **εἰσόδου τοῦ Εὐαγγελίου** καί τῆς πομπῆς τῶν **Δώρων** τῆς Εὐχαριστίας δέν ἀγγίζουμε τά **ἄμφια** τῶν ἱερέων. Ἔχουμε σκυμμένο τό κεφάλι καί κάνουμε χῶρο νά περάσουν μέ ἀσφάλεια. Ἀκόμα καί οἱ ἄγγελοι, πού συμμετέχουν στή Λειτουργία, δέν τολμοῦν νά ἀγγίξουν τίποτα.

- Τήν ὥρα τῆς **ἀνάγνωσης** τοῦ Εὐαγγελίου (τόσο στόν ὀρθρο, ὅσο καί στή Λειτουργία) εἴμαστε ἀπόλυτα ἀκίνητοι καί μέ τό κεφάλι ἐλαφρῶς σκυμμένο. Ἄν εἰσερχόμαστε στήν Ἐκκλησία τή στιγμή ἐκείνη, παραμένουμε ἀκίνητοι στήν εἴσοδο μέχρι τό τέλος τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος καί μετά πηγαίνουμε νά πάρουμε κερί. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τίς δύο Εἰσόδους (Εὐαγγελίου καί Δώρων) καί γιά τόν Καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων.

- Δέν χρησιμοποιοῦμε **κομποσχοῖνι** τήν ὥρα τῆς Λειτουργίας. Ἔτσι, τήν ἐξομολογούμε μέ τήν ἀτομική προσευχή καί ἄρα τήν ὑποβιβάζουμε. Ἐκτός ἀπό τό ὅτι ξεχωρίζουμε καί κάνουμε κάτι περισσότερο ἀπό τούς ἄλλους!...

Τό μόνο, πού ἔχουμε τή δυνατότητα νά κρατᾶμε εἶναι τό **Λειτουργικό**, μέ τό ὁποῖο μποροῦμε νά εἴμαστε πιό συγκεντρωμένοι στό κείμενον τῆς Λειτουργίας.

- Ὅλοι μαζί ἀπαγγέλλουμε τό **Πιστεύω** καί τό **Πάτερ ἡμῶν**. Οὔτε ὑπερβολικά δυνατά, ὥστε νά ἀκουγόμαστε μόνο ἐμεῖς, οὔτε και τόσο ὑποτονικά, ὥστε νά μήν ἀκοῦμε οὔτε κι ἐμεῖς τί λέμε. Πολύ σημαντική εἶναι καί ἡ συμμετοχή μας στόν καθαγιασμό τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ μέ τό **Ἄμην** (ἀπό μιά φορά μετά τό «Καί ποιήσον τόν μέν ἄρτον τοῦτον...» καί «τό δέ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ», καί τρεῖς φορές στό «Μεταβαλὼν τῷ Πνεύματί σου τῷ ἁγίῳ...»).

- Ἄς διευκολύνουμε τούς ἐπιτρόπους καί τή νεωκόρο νά συμμετέχουν καί αὐτοί σωστά στή Λειτουργία. Μήν τούς πιάνουμε τήν κουβέντα... Καί γενικότερα, δέν εἶναι σωστή ἡ συνήθεια μέ τό πού ἐρχόμαστε στήν Ἐκκλησία, καί ἐνῶ ἡ Λειτουργία εἶναι σέ ἐξέλιξη, νά χαιρετιώμαστε (πολλές φορές μετά ἀσπασμῶν!) μεταξύ μας.

- Ὅσον ἀφορᾷ στά **μικρά παιδιά** ὑπεύθυνοι γιά τή συμπεριφορά τους εἶναι οἱ γονεῖς τους. Μέ τόν τρόπο τους καί τήν παιδαγωγική τους θά πρέπει νά τά κατευθύνουν ἔτσι, ὥστε σιγά-σιγά νά συνειδητοποιοῦν πόσο σημαντικός εἶναι ὁ χῶρος στόν ὁποῖον βρίσκονται... Δέν τά ἀφήνουμε **ἀνεξέλεγκτα** νά τρέχουν πάνω κάτω. Προσπαθοῦμε νά τά ἔχουμε κοντά μας καί ὅσο γίνεται πιό ἤσυχα. Βέβαια, παιδιά εἶναι καί δέν γίνεται νά εἶναι ἀπόλυτα σιωπηλά. Θά πρέπει νά κάνουμε, οἱ ὑπόλοιποι, λίγη ὑπομο-

νή και να δείξουμε **κατανόηση** και αγάπη στους νέους γονείς, οι όποιοι αγωνίζονται σέ δύσκολες συνθήκες να έρχονται οικογενειακώς στήν Έκκλησία. Νά εκτιμήσουμε και νά επαινέσουμε τήν προσπάθειά τους και, γιατί όχι, νά τούς βοηθήσουμε... Σ' αυτήν τήν περίπτωση νά ξέρουμε, ότι ο Θεός μετράει γιά εκκλησιασμό και όλη τή χρονόβόρα και κουραστική προετοιμασία τών παιδιών από τούς γονείς στό σπίτι γιά νά έρθουν στήν Έκκλησία, έστω και πρός τό τέλος...

Ο Χριστός μας δέχεται τή μικρή άνησυχία τών παιδιών Του μέ χαρά και μās ύπενθυμίζει τά αιώνια λόγια Του: «*Άφετε τά παιδιά έλθειν πρός με και μή κωλύετε αυτά*».

● Οί **κινήσεις** μας, καθώς εισερχόμαστε στήν Έκκλησία, είναι σαφείς: Κάνουμε τόν σταυρό μας κανονικά, ανάβουμε κερί, προσκυνούμε τήν εικόνα του Χριστού και τίς εικόνες τής Παναγίας και του άγιου του Ναού, και πηγαίνουμε στή θέση μας, χωρίς καμμιά άλλη στάση. **Άπό τή στιγμή πού μπαίνουμε στήν Έκκλησία τό σημείο αναφορās και ένότητας όλων είναι ο Χριστός.** Σ' Αυτόν έχουμε προσηλωμένο τό νοϋ και τήν καρδιά μας, σέ κανέναν άλλον αντί γιά Έκεινον.

● Ένα άλλο δύσκολο θέμα σέ σχέση μέ τήν συμμετοχή μας στή Θεία Λειτουργία είναι ή **ένδυμασία** μας. Όφείλει νά είναι σεμνή και προσεκτική. Νά φανερώνει τή συνειδητοποίηση του πού βρισκόμαστε και ένώπιον Ποιου βρισκόμαστε. ... Άν κάποια εμφάνιση δέν είναι τόσο σεμνή όσο πρέπει γιά τήν Έκκλησία, δέν χρειάζεται νά άρχίσουμε τά σχόλια και τίς παρατηρήσεις. Άς αφήσουμε στους ιερείς τήν ευθύνη νά χειριστούν τό θέμα αυτό μέ διακριτικότητα και σεβασμό στήν κάθε προσωπικότητα.

● Η ώρα **προσέλευσής** μας στήν Έκκλησία είναι ένα άλλο θέμα. Παγκοσμίως, σέ καμμιά συγκέντρωση μās ομάδας δέν παρατηρείται αυτή ή φοβερή άταξία, πού γίνεται στίς όρθόδοξες Έκκλησίες. Φανταστείτε νά θέλουμε νά πāμε σέ μία συναυλία και νά ζητήσουμε νά πληροφορηθούμε πότε τελειώνει, και μάλιστα νά πāμε μετά τή μέση του προγράμματος! Άποκλείεται. Ένω γιά τή Λειτουργία τό κάνουμε.

● Η προσέλευση στή **Θεία Κοινωνία** πρέπει νά γίνεται μέ πολλή προσοχή, τάξη και σειρά. Τό μάκτρο (κόκκινο μαντήλι) πρέπει νά τό κρατούμε προσεκτικά και μέ τά δύο μας χέρια. Οί κυρίες δέν πρέπει νά έχουν βάλει τίποτε στά χείλη τους.

● Τό **τελείωμα** τής θείας Λειτουργίας είναι έξ ίσου σημαντικό, όπως και ή έναρξη. Δέν πρέπει νά άποχωρούμε πριν τό «**Δι' ευχών**», παρά μόνο σέ έκτακτες σοβαρές περιπτώσεις. Όταν έχουμε μνημόσυνο, συμμετέχουμε και προσευχόμαστε ανεξάρτητα από τό αν γνωρίζαμε ή όχι τόν άποθανόντα και τήν οικογένειά του. Τό **άντίδορο** προσφέρεται γιά νά τό καταναλώσουμε εκείνη τήν ώρα μέ προσοχή. Δέν χρειάζεται νά ανοίγουμε πετσετάκια ή χαρτομάντιλα.

● Μετά τό **τέλος τής Λειτουργίας** καλό θά ήταν νά είμαστε σχετικά ήσυχοι. Δέν άρμόζουν μέσα στήν Έκκλησία φωνές και γέλια. Όταν τελειώνει ή Λειτουργία, κανονικά θά πρέπει νά είμαστε τόσο συγκλονισμένοι από τήν άπέραντη αγάπη του Χριστού μας, πού δέν θά θέλαμε νά τελειώσει ποτέ.

● Η ποιότητα τής συμμετοχής μας στή θεία Λειτουργία είναι ο **καθρέφτης** τής πνευματικής μας ζωής, και ένα από τά βασικά κριτήρια κληρονομίας τής αιώνιας ζωής. Ο Παράδεισος άλλωστε είναι μία **άτέρομη θεία Λειτουργία**.

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ἡ πίστις τοῦ Ἀβραάμ

Ρωμ. δ' 1-3

Ἀβραάμ, ὁ δίκαιος (στ. 1)

Μόνος του δέν σώζεται κανένας. Καί ἔργα ὑπέροχα ἄν εἶχε κάποιος πρό Χριστοῦ, δέν μπορούσε νά σωθῆ. Προκειμένου νά στηρίξη τήν ἀλήθεια αὐτή, ὄχι βέβαια γιά τούς ἄλλους, ἀλλά γιά τούς Ἰουδαίους, ἔρχεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό παράδειγμα τοῦ Ἀβραάμ. Ἀρκετά ἀσχολεῖται μέ τόν Ἀβραάμ στήν πρός Ρωμαίους Ἐπιστολή, διότι οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν μεγάλη ἰδέα γιά τόν Ἀβραάμ, καυχόνταν, ὅτι ἔχουν πατέρα τόν Ἀβραάμ (Ματθ. γ' 9), καί γιά ὅλα τά θέματα ἐπεκαλοῦντο τόν Ἀβραάμ καί τό Μωϋσῆ.

● Ἀλλ' ὁ Ἀβραάμ δέν εἶναι μόνο πατέρας τῶν Ἰσραηλιτῶν· θεωρεῖται καί πατέρας τῶν ἐθνικῶν (τῶν μή Ἰουδαίων, τῶν εἰδωλολατρῶν), ὅπως θά δοῦμε παρακάτω. Ὁ Παῦλος ἀναφέρει τόν Ἀβραάμ καί γιά ἕνα ἐπί πλέον λόγο, διότι ὁ μέγας πατριάρχης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι παράδειγμα ἀνθρώπου ἐναρέτου· κι ὅμως ἐκεῖνο, πού τόν ἔκανε δεκτό στά μάτια τοῦ Θεοῦ καί προκάλεσε τή μεγάλη εὐλογία τοῦ Θεοῦ, δέν ἦταν κυρίως τά ἔργα του, ἀλλ' ἡ πίστις του, ἡ μοναδική ὄντως πίστις τοῦ Ἀβραάμ.

● Ἄς κατανοήσουμε ὅλοι, ὅτι ἡ δικαιοσύνη δέν δίδεται δικαιοματικά, ἀλλά χαριστικά. Ἄν μπορούσε ὁ ἄνθρωπος δικαιοματικά ν' ἀποκτήσῃ τή σωτηρία, δέν θά κατέβαινε ὁ Θεός στή γῆ, γιά νά φέρῃ τό δῶρο τῆς σωτηρίας.

Παράδειγμα, λοιπόν, ἀνθρώπου, πού καίτοι εἶχε ἔργα, μέ τήν πίστιν δικαιοθήκε, εἶναι ὁ Ἀβραάμ. Λέγει ἀρχίζοντας τό 4ο κεφάλαιο τῆς πρός Ρωμαίους ὁ Παῦλος: «Τί οὖν ἐροῦμεν

Ἀβραάμ τόν πατέρα ἡμῶν εὐρηκέναι κατά σάρκα;» (στ. 1). Ἀπόδοσις στήν Ἀπολελληνική: «Τί θά ποῦμε, λοιπόν; Ὅτι ἐπέτυχε ὁ Ἀβραάμ, ὁ φυσικός πατέρας μας;».

● Οὔτε λίγο οὔτε πολύ οἱ Ἰουδαῖοι παρουσίασαν τόν Ἀβραάμ σάν προστάτη τῆς περιτομῆς, ἀγνοώντας τό πότε ὁ Ἀβραάμ ἔκανε περιτομή καί τό γιατί παρήγγειλε ὁ Θεός τήν περιτομή. Φέρνει ὅλη τήν ἀλήθεια γύρω ἀπό τόν Ἀβραάμ ὁ Παῦλος, διότι αὐτή εἶναι ἀποστομωτική στά Ἰουδαϊκά φληναφήματα.

● Ὄντως ὁ Ἀβραάμ βρῆκε αὐτό πού ψάχνουν οἱ ἄνθρωποι καί δέν τό βρίσκουν, τήν εὐτυχία. Καί εὐτυχία εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Τοῦ εἶπε ὁ Θεός, ὅτι θά τόν εὐλογήσῃ καί τόν εὐλόγησε. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ στόν Ἀβραάμ θεωρεῖται γιά τήν ἐποχή ἐκείνη δικαιοσύνη. Εἶναι αὐτή ἡ εὐλογία προτύπου τῆς εὐλογίας, πού λέγεται σωτηρία ἐν Χριστῷ. Ἄν ὁ Ἀβραάμ εὐλογήθηκε στή γῆ ἀπό τόν Θεό, ὁ Χριστιανός εὐλογεῖται ἀπό τόν Θεό στόν Οὐρανό. Πίστεψε στή γῆ, πού ἦταν ἄγνωστη γι' αὐτόν, ἀκούγοντας καί πιστεύοντας στό Θεό, πού τοῦ εἶπε: «Δεῦρο εἰς τήν γῆν, ἣν ἄν σοί δείξω» (Γεν. 1β' 1). Πιστεύει καί ὁ Χριστιανός στή νέα γῆ, στους καινοῦς οὐρανοῦς καί στήν καινή γῆ, πού ἡ ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ δίνει.

Ἔργα ἀγαθά (στ. 1-2)

Πῶς πέτυχε ὁ Ἀβραάμ ἐκεῖνο πού πέτυχε; «Κατά σάρκα;» (στ. 1). Μέ τίς φυσικές του δυνάμεις; Μέ τήν προσωπική του ζωή; Μέ τά ἔργα του; Εἶχε ἔργα ἀγαθά ὁ Ἀβραάμ. Ἀλλά δέν δικαιοθήκε ἀπό τό Θεό γιά τά ἔργα του, γιά τή φυσική καλωσύνη καί ἀρετή του. Βραβεύθηκε γιά τήν πίστιν του.

Καί ἐξηγηεῖ στὸν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: *«Εἰ γάρ Ἀβραάμ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ἔχει καύχημα, ἀλλ' οὐ πρὸς τὸν Θεόν»* (στ. 2). Σπὴν Ἀπολελληνική: «Ἄν ὁ Ἀβραάμ ἔλαβε δικαίωσι ἀπὸ τὰ ἔργα του, θά ἔχη λόγος νά καυχιέται, ἀλλ' ὄχι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ».

● Τό νά δοθῆ χάρις, δωρεά, σέ κάποιον πού δέν ἔχει τίποτε, αὐτό εἶναι φυσικό. Ἀλλά τό νά δοθῆ χάρις, δωρεά, σέ κάποιον, πού ἔχει τόση πνευματική ἐργασία, αὐτό εἶναι πύθ θαυμαστό· εἶναι ὑπερφυσικό. Τό φυσικό εἶναι νά πληρωθῆ γιά τήν ἐργασία του. Ἐδῶ ὅμως, σπὴν περίπτωσι τοῦ Ἀβραάμ, βλέπουμε, ὅτι δέν ἀμείβεται γιά τὰ ἔργα του· ἀμείβεται γιά τήν πίστι του, ὅπως θά ἀμειβόταν καί ὁποιοσδήποτε ἄλλος, χωρίς καθόλου ἔργα, ἀλλά μέ θαυμαστή πίστι στίς ἐπαγγελίες τοῦ Θεοῦ.

● Ἐπομένως τό παράδειγμα τοῦ Ἀβραάμ φανερώνει τήν ἀνωτερότητα τῆς πίστεως ἀπὸ τὰ ἔργα.

● Τὰ ἔργα τὰ καλά δικαίωσαν τόν Ἀβραάμ μπροστά στους ἀνθρώπους. Συγκριτικά μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ἦταν σπουδαῖος. Ὅχι ὅμως καί τόσο σπουδαῖος στά μάτια τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά δικαιωθῆ. Ἀφοῦ γιά νά δικαιωθῆ κανεῖς ἀπὸ τό Θεό, ἢ πρέπει νά εἶναι ἀναμάρτητος, ἢ πρέπει ἄλλος ἀναμάρτητος νά ἐγγυηθῆ τή δικαίωσί του. Ὁ Ἀβραάμ ἦταν ἐργαζόμενος τό ἀγαθό, ἀλλ' ὄχι καί ἀναμάρτητος. Ἐπομένως, ἂν εἶχε κάποιο δικαίωμα καυχίσεως, αὐτό ἦταν μόνο γιά τή γνώμη, πού εἶχαν οἱ ἀνθρώποι γι' αὐτόν. Ὅχι γιά τή γνώμη τοῦ Θεοῦ. Εἶχε τήν ἐκτίμησι τῶν ἀνθρώπων, ὄχι ὅμως καί τή δικαίωσι ἀπὸ τό Θεό.

Ἐπακοή τοῦ Ἀβραάμ (στ. 3)

Καθόλου δέν εἶχαν σημασία τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ γιά τό Θεό;

Δέν μπορούμε νά ὑποστηρίξουμε κάτι τέτοιο. Τὰ ἔργα, ἡ καλωσύνη τοῦ Ἀβραάμ προσεῖλκυσε τήν εὐνοια τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ἡ μεγάλη εὐλογία τοῦ Ἀβραάμ, ὅτι θά γινόταν πατέρας πολλῶν ἐθνῶν, μία εὐλογία προτυπωτική τῆς εὐλογίας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, δόθηκε ἀπὸ τό Θεό γιά τήν πίστι, πού ἔδειξε ὁ Ἀβραάμ σ' ὅσα τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Κι ὅσα τοῦ εἶπε ὁ Θεός ξεπερνοῦσαν τή λογική. Θά τά

ἔλεγαν οἱ κοσμικοί «παράλογα»: ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τά λέγει «ὑπέρολογα». Σαφῆς ὁ Παῦλος γιά τή δύναμι καί τήν ἀποτελεσματικότητα τῆς πίστεως, ἐν συγκρίσει μάλιστα μέ τὰ ἔργα: *«Τί γάρ ἡ Γραφή λέγει: Ἐπίστευσε δέ Ἀβραάμ τῷ Θεῷ, καί ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην»* (στ. 3). Ἀπόδοσις σπὴν Ἀπολελληνική: «Τί λέει ἡ Γραφή; Ἐπίστευσε ὁ Ἀβραάμ στὸν Θεό, κι αὐτό τοῦ λογαριάστηκε πρὸς δικαίωσι».

● Ποῦ λέγει ἡ Γραφή αὐτή τή μεγαλειώδη διακήρυξι γιά τόν Ἀβραάμ, ἀλλά καί γιά κάθε ἄνθρωπο, πού πιστεύει χωρίς κρατούμενα σ' ὅσα λέγει ὁ Θεός, σ' ὅλα ἀνεξαιρέτως; Στό βιβλίον τῆς Γενέσεως, ὅπου καί ἡ ὅλη ἱστορία τοῦ Ἀβραάμ (Γεν. ιε' 6). Πίστευσε ὁ Ἀβραάμ. Πίστευσε χωρίς λογισμό ἀμφιβολίας, χωρίς νά προβάλλη τή λογική του, πού καί στίς τρεῖς περιπτώσεις θά μπορούσε νά «κλωσήσῃ» σ' ὅσα ἔλεγε ὁ Θεός.

● Ἡ πρώτη περίπτωση, πού πίστεψε: Ὅταν ὁ Θεός παραγγέλλη νά ἐγκαταλείψῃ τόν τόπο τῆς κατοικίας του καί νά πορευθῆ σ' ἄγνωστο τόπο: «Καί εἶπε Κύριος τῷ Ἀβραάμ: Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου καί ἐκ τῆς συγγενείας σου καί ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου καί δεῦρο εἰς τήν γῆν, ἣν ἂν σοί δεῖξω» (Γεν. ιβ' 1). Νά φύγῃς ἀπὸ ἕνα τόπο, πού τόν ξέρεις, πού εἶσαι τακτοποιημένος, πού ἔχεις τούς συγγενεῖς σου, τή «βολή» σου, καί ν' ἀνοιχτῆς πρὸς τό ἄγνωστο. Ἡ λογική ἡ δική μας θά ἔλεγε:

—Καί γιατί νά φύγω; Πές μου τουλάχιστον, ποῦ θά πάω, νά συγκρίνω τούς δύο τόπους. Ἔτσι, στά τυφλά θά βαδίσω; Καί γιατί δέν μέ ρωτᾷς ἂν θέλω ἐγώ, ἂν θέλῃ ἡ γυναίκα μου;

Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Τό εἶπε ὁ Θεός; Τελείωσε. Γιά τόν Ἀβραάμ οὐδεμία ἀντιλογία. Ἀμέσως ἡ τυφλή ὑπακοή, πού ὅμως κάθε ἄλλο, παρά τυφλή ἦταν. Ὅταν σέ κατευθύνῃ κάποιος, πού βλέπει χίλιες φορές καλύτερα ἀπὸ σένα, στά τυφλά βαδίζεις; Ἐμεῖς, οἱ τάχα λογικοί, κάνουμε τό πύθ παράλογο τόλμημα. Εἶναι ἡ ἀνυπακοή στό Θεό! Αὐτό εἶναι τρέλλα. Ὁ Ἀβραάμ, πιστεύοντας στό ὑπέρολογο, δεχόταν τήν τελεία λογική, τή λογική τοῦ Θεοῦ.

● Ἡ δεύτερη περίπτωση: Ὅταν τόν βεβαίωσε ὁ Θεός, ὅτι θά γίνῃ πατέρας πολλῶν

ἐθνῶν καί ὅτι οἱ ἀπόγονοί του θά εἶναι ἀμέτρητοι σάν τά ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καί σάν τήν ἄμμο τῆς θάλασσης. Πέρα γιά πέρα παράλογο γιά τήν ἀνθρώπινη λογική, ἀφοῦ ὁ Ἄβραάμ ὄχι μόνο δέν εἶχε παιδί, ὥστε νά προέλθουν οἱ τόσοι ἀπόγονοι, ἀλλ' οὔτε μπορούσε μέ τούς φυσικούς νόμους ν' ἀποκτήσῃ παιδί. Ἡ γυναίκα του Σάρρα ἦταν στεῖρα καί στήν ἡλικία βρίσκονταν καί οἱ δύο «προβεβηκότες», ὑπερήλικες. Ἡ ἐπαγγελία ὅμως τοῦ Θεοῦ σαφειστάτη: «Καί ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα καί εὐλογήσω σε καί μεγαλυνῶ τό ὄνομά σου... Καί ποιήσω τό σπέρμα σου ὡς τήν ἄμμο τῆς γῆς... Ἀνάβλεψον δὲ εἰς τόν οὐρανόν καί ἀρίθμησον τούς ἀστέρας, εἰ δυνήσῃ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς. Καί εἶπεν (ὁ Θεός)· Οὕτως ἔσται τό σπέρμα σου» (Γεν. 1β' 2. 1γ' 16. 1ε' 5). Ἐμεῖς, οἱ τάχα λογικοί, ὄχι μόνο δέν πιστεύουμε στήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί τήν ἀρνούμεθα. Εἰδικά ὡς «πρός τό σπέρμα», ὡς πρὸς τά παιδιά, πὴ σκοτώνουμε τήν εὐλογία τῆς παιδοποιΐας. Αὐτό ἀπαιτεῖ ἡ ἐγκληματική λογική μας· Νά σκοτώνουμε τά παιδιά, γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς! Ἡ λογική μας διαστρεβλώθηκε τόσο, πού δέν μπορεῖ νά κατανοήσῃ, ὅτι ἡ εὐλογία τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ εἶναι θαῦμα, πού ξεπερνᾷ τούς φυσικούς νόμους. Ἐμεῖς, γιά νά μή δεχθοῦμε τό ὑπερφυσικό, παραδινόμαστε στό παρά φύσιν.

● Ἡ τρίτη περίπτωση, πού πίστεψε ὁ Ἄβραάμ: Ὄταν ὁ Θεός τοῦ ζήτησε νά θυσιάσῃ τό μονάκριβο παιδί του, τόν Ἰσαάκ, πού θαυματουργικά εἶχε ἀποκτήσει. «Καί εἶπεν ὁ Θεός· Λαβέ τόν υἱόν σου τόν ἀγαπητόν, ὃν ἠγάπησας, τόν Ἰσαάκ, καί πορεύθητι εἰς τήν γῆν τήν ὑψηλήν καί ἀνένεγκον αὐτόν ἐκεῖ εἰς ὄλοκάρπωσιν ἐφ' ἓν τῶν ὁρέων, ὧν ἄν σοι δείξω» (Γεν. κβ' 2). Καί ὁ Ἄβραάμ πίστεψε καί ὑπάκουσε. Ἐδῶ πιά κι ἄν γίνεται θαυμαστός ὁ Ἄβραάμ! Ὁ Ἰσαάκ ἦταν ὁ μόνος τρόπος, γιά νά ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ, πὴς θ' αὐξηθοῦν οἱ ἀπόγονοί του σάν τά ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Καί τώρα τόν καλεῖ ὁ Θεός νά καταστρέψῃ αὐτό τόν τρόπο· νά φονεύσῃ τό παιδί, πού Ἐκεῖνος, τοῦ χάρισε! Ἀπόλυτα ὑποτάσσεται ὁ Ἄβραάμ στό λόγο τοῦ Θεοῦ, χωρίς νά μειωθῇ οὔτε ἐλάχιστα καί ἡ πίστις του στήν ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ! Θυσιάζει τόν Ἰσαάκ, τό μόνο ἀπόγονό του, καί συγχρόνως πιστεύει,

ὅτι οἱ ἀπόγονοί του θά γίνουν σάν τήν ἄμμο τῆς θάλασσης!

Παγκόσμιο ρεκόρ (στ. 3)

Δικαίως ὁ Ἄβραάμ θεωρεῖται ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως· κατέχει τό παγκόσμιο ρεκόρ τῆς πίστεως. Δικαίως ὁ Παῦλος καί στήν πρὸς Ρωμαίους καί στήν πρὸς Γαλάτας τόν παρουσιάζει ὄχι μόνο ὡς ὑπόδειγμα πίστεως, ἀλλά καί ὡς κλασικό παράδειγμα τῆς διά πίστεως σωτηρίας. Στίς ἐξετάσεις («ἐπέραςεν ὁ Θεός τόν Ἄβραάμ», Γεν. κβ' 22), πού τόν ὑπέβαλε ὁ Θεός, πῆρε ἄριστα. Ὅσο πιοῦ ὑπέρολογο εἶναι αὐτό, πού σοῦ λέει ὁ Θεός, τόσο πιοῦ μεγάλη εἶναι ἡ πίστις σου. Ὅσο πιοῦ γενναία εἶναι ἡ θυσία, πού σοῦ ζητεῖ ὁ Θεός, τόσο πιοῦ σπουδαία εἶναι ἡ πίστις σου. Ὅσο πιοῦ παράδοξο εἶναι αὐτό, πού σοῦ ζητεῖ, τόσο πιοῦ θαυμαστί εἶναι ἡ πίστις σου.

● Δέν ὑποτιμᾷ, εἶπαμε, τά ἔργα ὁ Παῦλος, ἀφοῦ ὁ Ἄβραάμ εἶχε καί ἔργα καί πίστι. Ἀπλῶς τονίζει, ὅτι ὅσα ἔργα καί ἄν κάνη κανεῖς, δέν πετυχαίνει τήν ἰδιαίτερη εὐλογία, πού λέγεται δικαίωσις. Πέτυχε ὁ Ἄβραάμ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ὄχι μέ τά ἔργα του, ἀλλά μέ τήν πίστι του! «Ἐπίστευσεν Ἄβραάμ τῷ Θεῷ, καί ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην» (στ. 3). Ὑστερα καί ἀπό τήν τρίτη ἀπόδειξι τῆς πίστεως, μέ τή θυσία τοῦ Ἰσαάκ, ὁ Θεός ἐπαναβεβαιώνει τήν ἔκτακτη εὐλογία: «Οὗ εἵνεκεν ἐποίησας τό ρῆμα τοῦτο, καί οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ, ἧ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καί πληθύνων πληθυνῶ τό σπέρμα σου, ὡς τούς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ καί ὡς τήν ἄμμο τήν παρὰ τό κεῖλος τῆς θαλάσσης» (Γεν. κβ' 16-17).

● Ἐκεῖνο, πού ὁ Θεός ζήτησε ἀπό τόν Ἄβραάμ καί τελικά δέν τόν ἄφησε νά τό κάνη, νά θυσιάσῃ τό μονάκριβο γυιό του, τό ἔκανε ὁ ἴδιος γιά τό Μονογενῆ Του Υἱό. Ὅπως ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ ἀπαιτοῦσε πίστι, ἔτσι ἀπαιτεῖται πίστις στή θυσία τοῦ Χριστοῦ. Καί ἡ δική μας πίστις, ὅσο θαυμαστί κι ἄν εἶναι, δέν συγκρίνεται μέ τήν πίστι τοῦ Ἄβραάμ. Ἐμεῖς καλούμεθα νά πιστεύσουμε στή θυσία, πού ἄλλος ἔκανε· ὁ Ἄβραάμ ἔπρεπε νά πιστεύσῃ στή θυσία, πού ὁ ἴδιος θά ἔκανε!

Ἐπί τό Πέραμα στό Πέρασμα

† πρωτοπρ. Χρῆστος Παυλάκος

Στίς 13 Ἰουνίου ἀνεχώρησε γιά τήν οὐράνια πατρίδα σέ ἡλικία 80 ἐτῶν ὁ πρωτοπρεσβύτερος Χρῆστος Παυλάκος. Κληρικός τῆς ἱ. Μητροπόλεως Νικαίας. Δούλεψε εὐσυνείδητα περίπου πενήντα χρόνια στό Πέραμα. Ἀγάπησε τό λαό καί ἀγαπήθηκε ἀπό τό λαό. Ἦ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη στόν ἱ. Ναό Ἀγίου Νικολάου Περάματος, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Νικαίας π. Ἀλεξίου. Στή συνέχεια δημοσιεύουμε τήν προσλαλιά τοῦ ἱεροκήρυκος π. Δανιήλ Ἀεράκη.

Ἕνας **πρεσβύτερος** τῆς ἐπί γῆς Ἐκκλησίας ἐνώνεται σήμερα μέ τούς πρεσβυτέρους τῆς ἐν οὐρανῷ Ἐκκλησίας. Στήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου ὑπάρχει μιὰ καταπληκτική παράστασις: Βλέπει ὁ Ἰωάννης τούς πρεσβυτέρους, τούς ἁγίους γύρω ἀπό τό θρόνο τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου. Βλέπει ἀκόμα νά ἀνεβαίνουν ἀπό τή γῆ πρὸς τόν οὐρανό **λευκοντυμένοι ἅγιοι**. Καί ἓνας ἀπό τούς πρεσβυτέρους ρωτάει τόν Κύριο:

—«*Οὗτοι οἱ πρεσβύτεροι, οἱ περιβεβλημένοι στολᾶς λευκάς τίνες εἰσὶ καὶ πόθεν ἦλθον;*». Κύριε, *Σύ γνωρίζεις. Ποιοὶ εἶναι;*

Καί ὁ Κύριος ἀπαντᾷ:

—«*Οὗτοι εἰσὶν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης καὶ ἔπλυναν τὰς στολᾶς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτάς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου*» (Ἀποκ. ζ' 13-14).

● Πρεσβύτερος μέ λευκή τῆ στολή τῆς ψυχῆς ὁ π. Χρῆστος, ἀνεβαίνει ψηλά, γιά νά συγκαταριθμηθῆ μέ τούς πρεσβυτέρους τοῦ οὐρανίου θυσιαστηρίου. Ἦ ωραιότερη **ιερατική στολή** του ἦταν ἡ **ἀγιότητά** του. Καί πλύθηκε στό **Αἷμα** τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί στίς **δοκιμασίες** πού πέρασε.

● Πάτερ Χρῆστο, συνάχθηκε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Περάματος, καί ὄχι μόνο, μέ

ἐπί κεφαλῆς τόν ἐπίσκοπο, γιά **νά σέ χαιρετίση**. **Νά χαιρετίση τόν καλό ποιμένα**, τό λευκό λευτή, τόν ἄκακο λειτουργό, τόν εὐγενῆ κληρικό, πού κέρδισε τήν ἀγάπη τοῦ κόσμου καί τό στεφάνι τῆς δόξας.

● Πάτερ Χρῆστο, **πενήντα** τόσα χρόνια διακόνησες τό λαό τοῦ Περάματος. Καί οἱ πλέον ἀδιάφοροι πνευματικά, στέκονταν **ἐνεοί** μπροστά στό **κάλλος τῆς μορφῆς σου**. Καί ἐκεῖνοι, πού μέ τήν Ἐκκλησία λένε ὅτι ἔχουν πάρει διαζύγιο, ἀφωπλίζονταν ὅταν τούς ἔλεγε: «*Τί ἔχετε νά πῆτε γιά τόν παπά-Χρῆστο;*». Ἦ ἀπάντησίς τους: «*Αὐτόν μάλιστα, τόν παραδεχόμαστε. Μακάρι νά ἦσαν ὅλοι οἱ κληρικοί σάν τόν παπά-Χρῆστο!*»

● Πάτερ Χρῆστο, ὅσο ζοῦσες, ἀντιδροῦσες καί δικαιολογημένα στούς **ἐπαίνους** καί στά **ἐγκώμια**. Ἔσκυβες τό κεφάλι καί κοκκίνιζες σάν ἀθῶο παιδί. Τώρα ὁμως μπορούμε νά τό ποῦμε ξεκάθαρα. Κέρδισες τήν ἀγάπη ὄλων μέ τή **σιωπή** σου καί τήν **ἀθόρυβη ἐργασία** σου. Ὅχι πὼς δέν εἶχες λόγο κηρυκτικό. Δίδασκες καί μέ τό λόγο σου, μά πιο πολὺ μέ τή **λάμψη** τοῦ προσώπου σου. Μποροῦμε νά ἐπαναλάβουμε γιά τό πρόσωπό σου αὐτό πού λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «*Ἦσουν ἡ σιωπῶσα παραίνεσις*».

● Πάτερ Χρῆστο, τό Πέραμα γιά σένα ἔγινε τό μεγάλο **Πέρασμα**. Πέρασες σάν **ιερατικό ἀστέρι φωτεινό**. Πέρασες **χωρίς θυμούς** καί διαπληκτισμούς. Πέρασες **χωρίς ἐπίδειξι** καί φθόνο. Πέρασες σάν **διαβατάριο** πουλί. Πάντα ψηλά. Καί τώρα πιο ψηλά. Ἐκεῖ **ψηλά** στόν οὐρανό.

● Πάτερ Χρῆστο, δέν εἶναι σχῆμα λόγου οὔτε ὑπερβολή, πὼς πέρασες ἀπό τό Πέραμα καί **ἀγάπησες** ὄλους, **κοπίασες**

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Τό αίμα βοᾶ

Ἄβελ ἀναφέρεται στήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή ὡς ὑπόδειγμα πίστεως. Καί ἡ πίστις του μιλάει, ἀλλά καί τό αίμα του μιλάει. «Καί ἀποθανῶν ἔτι λαλεῖται» (Ἑβρ. α' 4). Ἐγκωμιάζεται ἀπό τή Γραφή καί ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἄλλά καί λαλεῖ.

● Λαλεῖ ὁ Ἄβελ. Τό αίμα τοῦ ἀθώου βοᾶ τόσο δυνατά, ὥστε φτάνει σ' αὐτιά τοῦ Θεοῦ. «Καί εἶπε Κύριος πρὸς Κάϊν· Τί πεποίηκας; Φωνή αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾶ πρὸς με ἐκ τῆς γῆς» (Γεν. δ'

.....
 ὅσο κανένας ἄλλος, καί ἄφησες τό ἱερό σου στίγμα, τή σφραγίδα τῆς ἀκηλίδωτης ἱερωσύνης, τό φωτεινό σου παράδειγμα ὄχι μόνο γιά νά τό μιμοῦνται καί οἱ νεώτεροι λειτουργοί, ἀλλά καί γιά νά δοξάζεται τό ὑπερύμνητο ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

● Πάτερ Χρῆστο, στά 38 χρόνια πού συνεργαστήκαμε ψάχνω νά βρῶ κάποιον, πού νά σέ κακολόγησε, πού νᾶχε ἕνα παράπονο, πού νά σέ ἀντιπάθησε, καί δέν βρίσκω.

● Πάτερ Χρῆστο, ἦσουν πατέρας. Καί τῆς σαρκικῆς βέβαια οικογένειας, πού τήν εἶχες ὄντως κατ' οἶκον Ἐκκλησία. Ἦσουν καί ὁ πατέρας τοῦ λαοῦ, ὄχι μόνο τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἀλλά ὅλου τοῦ Περάματος.

● Ἀδελφέ μας, νιώθουν πολλοί στό Πέραμα σάν ὄρφανοί, γιατί ἔφυγες. Μά εἴμαστε σίγουροι, πῶς ἀπό τό οὐράνιο θυσιαστήριο θά προσφέρῃς μεγαλύτερη ὑπηρεσία. Ἐσύ ἀπό τό Πέραμα πῆγες στό Πέρασμα, στή μεγάλη διάβασι, στό αἰώνιο Πάσχα. Σοῦ φιλάμε τό χέρι καί ζητᾶμε τήν εὐχή σου γιά τό ὅλο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας.

10). Τό αίμα τῶν ἀθῶων φωνάζει. Σείνει τόν οὐρανό. Ἄν μιά ἀδικία ἐναντίον ἀνθρώπου φωνάζη ὡς τόν οὐρανό, ἄν ἡ στερήσις μισθοῦ σέ ἐργαζόμενο κράζει μέχρι τόν οὐρανό (Ἰακ. ε' 4), φανταστήτε πῶς βοᾶ, πῶς κράζει σ' αὐτιά τοῦ Θεοῦ τό ἀπεστερημένο αίμα! Τό αίμα τῶν ἀθῶων, πού σφάζονται κάτω στή γῆ!

● Στερήσες τή ζωή παιδιοῦ; Ἐχυσες τό ἀθῶο αίμα του; Ἐσφαξες, σύ ὁ γιατρός, τό ἀγγελούδι τοῦ Θεοῦ μέ τό ἐργαλεῖο τῆς ἐκτρώσεως; Παρέδωσες, σύ ἡ «μάννα», τό βρέφος σου νά τό σφάξῃ ὁ ἐγκληματίας ἐκτρωσιολόγος; Συγκατατέθηκες, σύ ὁ πατέρας, στή σφαγή τοῦ ἀθώου παιδιοῦ σου; Καί τώρα πλύνετε τά χέρια σας νομίζοντας πῶς τέλειωσε ἡ ὑπόθεσις;

Πόσο γελιέστε! Συνήγορο δέν εἶχε τό θῦμα νά φωνάξῃ τήν ὄρα, πού τό σφάζατε! Μά τώρα ἡ ψυχούλα του ἀνέβηκε κι ἔτρεξε στό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί βοᾶ «εἰς τά ὄτα Κυρίου Σαβαώθ» (Ἰακ. ε' 4)!

● Σάν μελίτσι βλέπω ψυχοῦλες μυριάδων σφαγιασθέντων ἀθῶων νά περιστρέφονται γύρω ἀπό τά αὐτιά τοῦ Θεοῦ καί νά βοοῦν! Βασίλισσα στό μελίτσι αὐτό ἡ ψυχὴ τοῦ Ἄβελ. Ἀκολουθοῦν τά βρέφη τῆς Βηθλεέμ. Μαζί ὅλα τά παιδιά τῆς γῆς, πού στερήθηκαν βίαια τή ζωή τους ἀπό τήν πείνα, ἀπό τίς ἀρρώστιες, ἀπό τοὺς πολέμους. Κι ἔρχεται τό πυκνότερο σμῆνος τῶν ἀθῶων ψυχῶν. Τά παιδιά τῶν ἐκτρώσεων.

Φωνάζουν οἱ ψυχές τῶν ἀθῶων θυμάτων, ὅπως τίς βλέπει ὁ Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψι: «Εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων. Καί ἔκραξαν φωνῇ μεγάλη λέγοντες· Ἔως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καί ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καί ἐκδικεῖς τό αίμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;» (Ἀποκ. στ' 9-10).

● Λαλεῖ ὁ Ἄβελ μέ τή λευκή ζωή του. Λαλεῖ μέ τό ἀθῶο αἷμά του. Λαλεῖ καί κράζει καί ὡς διαρκῆς ἔλεγχος κάθε ἐνόχου, πού σάν Κάϊν νομίζει, ὅτι ξέφυγε ἀπό τά μάτια τῶν ἀνθρώπων καί ἀπό τήν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη.

● Λαλεῖ ὁ Ἄβελ μέ τό μεγάφωνο τῆς συνειδήσεως τοῦ Κάϊν. «Κάϊν! Στένων καί τρέμων ἔση ἐπί τῆς γῆς» (Γεν. δ' 12).

● Δέν θά ἡσυχάσης, ἔνοχη συνείδησι! Θά εἶσαι «ἐπικατάρατος ἀπό τοῦ νῦν» (Γεν. δ' 11). Μακάρι τό «νῦν» νά μή γίνῃ «ἀεί»! Μακάρι οἱ ἔνοχοι τῆς γῆς νά συγκλονιστοῦμε ἀπό τή φωνή τῆς συνειδήσεως καί νά μετανοήσουμε! Μόνο ἔτσι θά σιγάση μέσα μας ἡ φωνή τοῦ Ἄβελ, τῆς ὁποιασδήποτε ἀδικίας καί ἀτιμίας!

Τά ὄργια εἶναι ἀλληλεγγύη;

Τά ὄργια εἶναι κοινωνική ἀλληλεγγύη; Ἡ ἀσέλγεια εἶναι ἀνθρώπινο δικαίωμα; Ὁ γυμνισμός εἶναι λατρεία; Ἡ ἀνωμαλία εἶναι προστατευομένη κόρη τοῦ κράτους; Ὅλα αὐτά τά ἐρωτηματικά γεννιῶνται ὅταν ἀκοῦς, ὅτι ἓνα μεγάλο κόμμα στέλνῃ ἓνα γραμματέα του, τόν γραμματέα «Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης, ΑμεΑ καί Ἀνθρωπίνων

Δικαιωμάτων» νά παραστή ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ κόμματος στήν ἐκδήλωσι τῶν ὁμοφυλοφίλων, στό Athens Pride! Πραγματοποιήθηκε καί στίς 8 Ἰουνίου στήν Πλατεία Συντάγματος.

● Ὅλοι οἱ Γκέϊς, χωρίς ἴχνος ντροπῆς, ἀναίσχυντα, ξεγυμνώθηκαν καί πρόβαλαν ὡς καύχημά τους τήν ἀσέλγειά τους. Ἐπί τῶν ἡμερῶν Τσίπρα βραβεύτηκε ἡ ὁμοφυλοφιλία, νομιμοποιήθηκαν οἱ ὁμόφυλες σχέσεις, καθιερώθηκε καί συμβίωσις («γάμος») ὁμοφύλων ἀτόμων!

● Καί οἱ χριστιανοί εἶπαν μέ κάποια ... ἀφέλεια: «Θά φύγῃ ὁ Τσίπρας. Θά ἔρθῃ ἡ Ν. Δημοκρατία. Θά συμμαζευτοῦν τά δημόσια ὄργια»!

Τήν ὥρα πού γράφεται τό παρόν ἐτοιμάζονται οἱ ἐθνικές ἐκλογές. Ὅταν κυκλοφορήσῃ τό παρόν φύλλο, πιθανόν νά ἔχουμε τόν κ. Κυριάκο Μητσοτάκη πρωθυπουργό καί τή Ν. Δημοκρατία κυβέρνησι. Ὅπωςδήποτε τά γραφόμενά μας ἐδῶ δέν ἔχουν πολιτική χροιά, ἀλλά καί δέν μποροῦν νά ἐπηρεάσουν τήν ψήφο κανενός.

● Θλιβόμαστε ὁμως, ὅταν τό κόμμα, στό ὁποῖο ἔχουν ἐπενδύσει τίς ἐλπίδες τους πολλοί Ἕλληνες, ὅτι θά μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπό τή σῆψι τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, ἔχει στίς τάξεις του ἄτομα ὁμοφυλόφιλα καί ἐπίσημα ὡς κόμμα ὑποστήριξε τήν αἰσχροτατη πομπή τῶν Γκέϊς! Ἡ εἶδησις εἶναι ἀνατριχιαστική:

«Ἡ Νέα Δημοκρατία θά ἐκπροσωπηθεῖ στό Athens Pride ἀπό τόν Γραμματέα Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης, ΑμεΑ καί Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων Γιώργο Σταμάτη. Θά τόν πλαισιώνουν ἀναπληρωτές του καί στελέχη τῆς γραμματείας, καθώς καί ἀπό τοὺς ὑποψηφίους βουλευτές στήν Α' Ἀθηνῶν Φωτεινή Πιπιλή καί Ἀλεξάνδρα Χαριτάτου».

● Δέν γνωρίζει ἡ Ν. Δημοκρατία, ὅτι ὁ λαός δέν τήν θέλει μόνο γιά ἀνάπτυξι καί καλυτέρευσι τῆς οικονομίας, ἀλλά κυρίως γιά τήν ἀνύψωσι τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν καί ἔθνικῶν ιδεῶν, πού καταρακώθηκαν ἀπό τήν παρωχημένη πλέον κυβέρνησι;

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

• Ο Έλληνας θέλει **ἄρχοντες χριστιανούς** (ὄχι τυπικά, ἀλλά οὐσιαστικά) καὶ ἀληθινούς πατριώτες. Ἄν δέν τούς βρίσκῃ στό μεγάλο κόμμα, πού πλειοψήφισε, καταφεύγει στά «κομμα-τάκια», σέ τύπους πού καπηλεύονται τή θρησκεία!

• Κύριε Μητσοτάκη, προσανατολισθῆτε στά ιδεώδη τῆς φυλῆς, ἄν δέν θέλετε νά κυβερνήσετε σέ **σαπισμένη κοινωνία**.

Ξεσιπωσιά αἰσχίστου εἶδους

Ἦ ελικά ὑπάρχει ἡ προστασία τῆς **δημοσίας αἰδοῦς**; Ἐχουν καταργηθῆ οἱ διατάξεις, πού ρητῶς ἀπαγορεύουν τήν προσβολή τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, πού συλλαμβάνονται ὅσοι ξεσιπωτοί ξεγυμνώνονται δημόσια καί προκαλοῦν τά βλέμματα μικρῶν καί μεγάλων;

• Βρισκόμαστε σέ **χριστιανική χώρα** ἢ σέ μιὰ ἀπέραντη **αἰσχροῦπολι**, ὅπου ἡ **γύμνια** ὀργιάζει παντοῦ; Τό καλοκαίρι ἰδίως δέν εἶναι δυνατόν νά κυκλοφορήσῃ κανεῖς ἔξω καί νά μὴ «μαστιγωθοῦν» τά μάτια του ἀπό τή γυμνή περιβολή, ἰδίως τῶν γυναικῶν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει, νά στολίζον τὸ σῶμα τους οἱ γυναῖκες «μετά αἰδοῦς καί σωφροσύνης» (Α' Τιμ. β' 9), νά τὸ σκεπάζουν «ἐν καταστολῇ κοσμίῳ».

• Σήμερα εἰρωνεύονται καί χλευάζουν τή **σεμνότητα**. Γι' αὐτό καί φτάσαμε στό σημεῖο τῆς ἀπεριόριστης ἀκολασίας, τῶν συνεχῶν βιασμῶν, τῆς αὐξήσεως τῶν διαζυγίων καί τῆς κατακόρυφης διαφθορᾶς.

Ἄλλα τά φανταζόταν κανεῖς. Δύο πράγματα δέν φανταζόταν:

• Τό ἕνα: Τήν ἐπίσημη ὀργάνωσι **παρελάσεων ὀλόγυμων**. Στίς 9 Ἰουνίου πραγματοποιήθηκε στή Θεσσαλονίκη «ἡ 9 διεθνῆς γυμνή ποδηλατοδρομία»! Οἱ μετέχοντες ὀλόγυμοι πάνω σέ ποδήλατα ἔδωσαν τὸ «παρών» σέ κεντρικά σημεῖα τῆς πόλεως, ὅπως στήν Τσιμισκῆ, στήν πλατεῖα Ἀριστοτέλους, στή Βενιζέλου καί φυσικά στό Λευκό Πύργο!

Οἱ **γυμνοὶ ποδηλάτες** σταμάτησαν

στό Λευκό Πύργο, ἀναψαν βεγγαλικά καί ἔστησαν χορὸ γύρω ἀπὸ τή φωτιά! Ἡ ἀστυνομία παρακολοῦσε διακριτικὰ τήν ὅλη πορεία τῶν ὀλόγυμων ποδηλατῶν!

Αὐτά στήν Ἑλλάδα τῶν ἀγίων καί τῶν μαρτύρων!

• Καί τὸ δεύτερο πού δέν φανταζόμαστεν: Τή γυμνότητα, πού κατέκλυσε τὸν ἱερό **χώρο τῶν Ναῶν**. Ἰδίως σέ τελετές τῶν μυστηρίων τοῦ **γάμου** καί τοῦ **βαπτίσματος** ἢ εἰκόνα εἶναι ἀσελγέστατη. Δέν σέβονται τίποτε. Οἱ γυναῖκες καί τά κορίτσια δέν καλύπτουν τίποτε ἀπὸ τὸ σῶμα τους!

Στούς δρόμους δέν μπορεῖ νά ἐπιβληθῆ ἡ σεμνότητα. Στό Ναὸ ὅμως; Ὁ **Ναός** εἶναι ἐλεγχόμενος **χώρος**. Οἱ **λειτουργοὶ** δέν εἶναι δυνατόν νά ἀνέχωνται τή βεβήλωσι τοῦ χώρου τῆς λατρείας. Δέν μπορεῖ νά γίνωνται συνένοχοι ἀναιδεΐας, προκλητικότητας, ἀσελγείας καί ἀκολασίας. Ποιὸ μάτι δέν ἀμαρτάνει σέ τέτοιου εἶδους τελετές;

Ἄχι, δέν λατρεύουμε τήν Ἀφροδίτη. Τιμᾶμε τήν **Θεοτόκο**, τή σεμνή **Κόρη** τῆς **Ναζαρέτ**.

• Ἡ Ἐκκλησία ἄς τηρήσῃ **ἄβατο** τὸ **χώρο** στήν ἀναισχυντία. Καί ἡ Πολιτεία ἄς συμμαζέψῃ τή γυμνή προστυχία ἀπὸ τοὺς δημόσιους χώρους, ὅπως μαζεύει τά σκουπίδια καί τίς κοπριές!

Ἄσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιὰ τὸ 2019

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιὰ τὸ ἔτος **2019**.

• Στό λογαριασμό:
0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:
123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τή λέξι Περιοδικό).
Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**